

Datum van
inontvangstneming

:

25/02/2016

Zaak C-40/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

25 januari 2016

Verwijzende rechter:

Landgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 januari 2016

Verzoekende partij:

Irene Uhden

Verwerende partij:

KLM Royal Dutch Airlines N.V.

Landgericht Hamburg

[OMISSIS]

Beslissing

In het geding tussen

Irene Uhden, [OMISSIS] Hamburg

- verzoekster en appellante -

[OMISSIS]

en

KLM Royal Dutch Airlines N.V., Direktion für Deutschland, [OMISSIS]
Frankfurt am Main

- verweerster en geïntimeerde -

[OMISSIS]

heeft het Landgericht Hamburg – 20e Zivilkammer – [OMISSIS] op 15 januari 2016 besloten:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag betreffende de uitlegging van het Unierecht:

Moet artikel 7, lid 1, tweede zin, van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (hierna: „luchtreizigersverordening”), aldus worden uitgelegd dat met het begrip „afstand” uitsluitend de rechtstreekse afstand tussen het vertrekpunt en de eindbestemming wordt bedoeld, ongeacht de in het individuele geval werkelijk [Or. 2] afgelegde vliegroute?

Motivering:

I. Met een beroep op artikel 7, lid 1, eerste zin, onder b), van de luchtreizigersverordening vordert verzoekster een supplementaire compensatie van 150 EUR, vermeerderd met rente vanaf de aanhangigmaking.

Verzoekster boekte bij verweerster voor 20 september 2014 een vlucht van Rome naar Hamburg via Amsterdam. De vlucht van Rome naar Amsterdam (KL 1604) zou op 20 september 2014 om 17.20 uur vertrekken en om 19.50 uur in Amsterdam landen. De aansluitende vlucht naar Hamburg (KL 1789) zou om 20.45 uur vertrekken. De landing in Hamburg was gepland om 21.45 uur. Het vertrek in Rome had vertraging waardoor verzoekster pas om 20.57 uur in Amsterdam landde. Door deze vertraging miste verzoekster haar aansluitende vlucht en kwam zij pas de volgende dag (21 september 2014) om 09.00 uur in Hamburg aan.

Voorafgaand aan de gerechtelijke procedure eiste verzoekster van verweerster de betaling van 400 EUR. Verweerster betaalde vervolgens slechts 250 EUR als compensatie voor verzoeksters eisen op grond van de vertraging bij aankomst in Hamburg. Verweerster weigerde een hoger bedrag te betalen.

Wegens de verdere eis van 150 EUR heeft verzoekster een vordering ingesteld voor het bevoegde Amtsgericht. Verzoekster heeft aangevoerd dat de „afstand” die bepalend is voor de hoogte van de volgens artikel 7 van de luchtreizigersverordening te betalen compensatie, in casu moet worden berekend als de som van de werkelijk afgelegde trajecten, waaruit voortvloeit dat de

trajecten Rome-Amsterdam en Amsterdam-Hamburg moeten worden opgeteld. Hiervoor baseert zij zich onder meer op een uitspraak van het Handelsgericht te Wenen [OMISSIS]. Volgens deze uitspraak heeft zij recht op een bedrag van 400 EUR, omdat een optelling van de trajecten, elk berekend volgens de grote cirkelmethode, een afstand van in totaal 1 676 km oplevert.

Bij uitspraak van 3 juni 2015 heeft het Amtsgericht het beroep verworpen omdat verzoekster geen recht zou hebben op een hoger bedrag dan het door verweerster betaalde bedrag van 250 EUR, aangezien voor de berekening van de compensatie slechts de volgens de grote cirkelmethode berekende rechtstreekse afstand Rome-Hamburg (1 326 km) bepalend zou zijn. Omdat deze afstand minder is dan 1 500 km, heeft verzoekster alleen recht op de door verweerster reeds betaalde 250 EUR. Met het onderhavige hoger beroep handhaaft verzoekster haar aanspraken.
[Or. 3]

II. Het succes van het hoger beroep is ervan afhankelijk of bij de berekening van de voor de hoogte van de compensatie bepalende „afstand” (uitsluitend) de rechtstreekse afstand van de plaats van vertrek tot de eindbestemming bepalend is, dan wel de werkelijk afgelegde afstand (door optelling van de trajecten). Slechts in het laatste geval, zou het hoger beroep succesvol zijn. Dit is afhankelijk van de uitlegging van artikel 7, lid 1, tweede zin, van de luchtreizigersverordening.

[OMISSIS]